

EL RELLOTGE DEL PRÍncep DALÍ

Em dic David i aquestes vacances vaig estar amb la meua colla d'amics que es diuen Jose, Jesús, Pascual, Maria, Laura, Paula i Alba. Vam començar una aventura que molt poca gent es pot imaginar.

Tot començà quant Jesús i Laura van trobar un rellotge molt antic. No sabíem que aquell rellotge pertanyia al príncep Dalí que va amagar moltes joies. Un dia que quedàrem tots al parc i ens el mostraren, tots ens quedàrem bocabadats amb el rellotge. Ens el passàrem d'un en un i a Jose se li va caure al terra. Tots ens quedàrem sorpresos per l'ocorregut. Jose es va alegrar, perquè ell era l'únic que s'havia adonat que dins hi havia unes pistes en forma de poema que indicava on es trobava el tresor del príncep Dalí.

Tots l'estàvem renyint per l'ocorregut. Ell ens va fer callar i ens digué que hi havia un poema que li resultava familiar. Jose s'adonà que ja havia escoltat eixe poema. Eixe era el poema del seu avantpassat, un membre de la reialesa. Uns emperadors d'altre regne el van fer fora del seu propi regne perquè els havia conquerit. Però abans de marxar del seu regne va amagar un tresor al seu refugi de guerres.

Va posar en un rellotge, que li havia donat un camperol, unes pistes en forma de poema que passaren de generació en generació. Sols el príncep sabia que dins del rellotge s'indicava on es trobava el seu tresor. L'avi de Jose li va dir que un dels seus avantpassats va ser un príncep i va amagar un gran tresor. Però ningú sabia on l'havia amagat. Sols es sabia que estava en el seu regne.

Jose ens va dir que el seu avi li havia dit que eren pistes en forma de poemes que indicaven on es trobava el seu tresor, però no coneixia quin era el seu regne. Aleshores se li va ocórrer preguntar-li al seu avi quin era aquell regne. Van tindre sort, l'avi de Jose recordava quin era, però no sabia on es situava. Vam pensar que en la Viquipèdia es trobaria on es situava geogràficament. I, efectivament, estava. Era actualment València.

Ens vam alegrar perquè sabíem on havíem de buscar, però hi havia un inconvenient, no podíem desxifrar el que deia el poema, ja que estava escrit en Valencià antic. A les xiques se'ls va ocórrer preguntar-li a l'avi de Jose. En efecte, ell ens va desxifrar el poema i així sabríem on havíem de buscar. Vam agafar

provisions per al camí: aigua i menjar. També vam agafar llanternes i el mapa amb la localització.

Cadascú anà a sa casa a avisar als pares. Vam anar per la zona on no havien construït ni reformat res des de feia segles. Sols hi havia una part que ningú havia xafat des de feia segles. Aleshores, ens vam adonar que aquell era el lloc on estava el tresor. Quan ens vam apropar, vam caure en una trampa que ens va fer que ens desviàrem molt d'on volíem anar. En el camí ens vam trobar molts obstacles, com que el sòl que s'anava fent cada vegada més estret i sols podíem passar un a un, després un piano que activava una trampa si t'equivocaves de nota, i molts més.

Al final de tot, vam trobar l'eixida. Llavors ens vam adonar que estàvem més lluny que al principi. Aleshores, vam pensar en tornar per on havíem vingut. Però l'eixida ja no estava, havia desaparegut de cop i volta. Vam anar cap al lloc indicat. Pascual ens digué que ens separàrem en grups de dos: Jesús amb Maria, Jose amb Laura, Pascual amb Alba i Paula amb mi. Tots ens vam separar. Vam anar tots en diferents direccions, però tots vam acabar en el mateix lloc. Però aquesta vegada estàvem molt més lluny del lloc indicat. Vam pensar que anant cap al lloc indicat ens allunyàvem. Canviant de trajectòria ens trobaríem on voldríem estar.

Ho vam fer així, i efectivament va ocórrer el que esperàvem. Davant la casa, tots ens férem un pas enrere perquè estàvem molt impressionats. Jose, Alba i jo vam ser els primers en pegar un pas al davant. Al veure'ns armats de valor els altres també s'armaren de valor i tots vam passar el jardí que tenia la casa, vam obrir la porta i entràrem dins. Vam buscar cadascú en una habitació diferent. Alba va trobar una clau molt misteriosa. En altra Maria va apartar uns llibres per veure si estava allí el tresor, aleshores la prestatgeria es va moure cap a l'esquerra. Ens va avisar a tots i vam anar a comprovar-ho. Ens vam quedar bocabadats en veure-ho. Vam entrar dins del passadís, que per cert era molt estret i tenia molta humitat. Agafàrem les llanternes i les vam encendre perquè no es podia veure res, vam entrar tots amb molta por i a poc a poc la vam perdre. En el camí ens vam haver de separar. El primer grup era el de Pascual, Maria, Jose i Alba; el segon era el de Laura, Paula, Jesús i jo.

Vam coincidir en aplegar al final del passadís. Ens vam trobar un bagul i l'intentarem obrir però no hi vam poder perquè estava encadenat. Alba ens va dir que tenia una clau que va trobar buscant per la casa. Vam provar si obria el bagul i efectivament ho aconseguírem, dins vam trobar un munt de joies: robins, ametistes, perles, safirs, lapislàtzulis. També vam trobar un mapa que indicava un altre tresor, però aquest no estava a València, tampoc es trobava en la península. Estava a Egipte!

Vam agafar tot el que poguérem i el mapa del tresor egipci. Vam decidir anar-nos-en però no poguérem perquè la porta secreta s'havia tancat després d'entrar-hi tots. Vaig mirar al voltant i em vaig fixar que en la paret estaven gravades unes coordenades, els vaig avisar tot estranyat. Aleshores Paula va tocar la porta secreta i va notar uns gravats, bufà cap a la paret per desempolsegat-la i va descobrir la taula de coordenades amb unes altres marcades. Ens estranyàrem perquè no sabíem què s'havia de fer. Jose ens digué que havíem de senyalar les dades correctes per poder apartar la paret. Les posàrem al panell de coordenades i en efecte, va fer que la paret que ens impedia el pas es fera a un costat i poguérem eixir a l'exterior. En aplegar a casa meua ens vam repartir el tresor entre tots.

Aleshores els vaig mostrar el mapa del tresor egipci, es van quedar bocabadats i els vaig proposar que l'anàrem a buscar. Van dubtar, i a la fi es van decidir i accediren a anar en la seua recerca. Se'm va dibuixar un somriure a la cara per la decisió. Per a aquesta aventura necessitàvem que ens acompanyaren els pares.

Es van oferir a acompanyar-nos dos pares i dos mares, que foren el pare de Pascual, que es diu Ismael, la mare d'Alba, que es diu Mónica, el pare de Jesús, que es diu Rafa i la mare de Laura, que es diu Amparo. Agafàrem aigua i unes gorres. Vam agafar un vaixell que anara cap Egipte. Vam anar a la Vall dels Reis i vam veure que el mapa indicava la tomba 102, que era d'un faraó molt ric. La vam buscar per tota la vall però no la vam trobar. Vaig decidir seure'm en una pedra i vaig observar que al terra estaven els punts cardinals. Vaig mirar que la meua ombra senyalava cap al sud. Vaig avisar als altres perquè miraren el que passava i ho van veure. Amparo va dir que aquella era la direcció on es trobava la tomba. Anàrem cap on indicava.

Ens vam parar al davant d'una muntanya on hi havia una entrada cap a dins. Vam entrar d'un en un, a les parets estaven escrits uns jeroglífics que ningú sabia què deien. Vam trobar unes trampes i les vam passar molt fàcilment, finalment vam aplegar al final del túnel. Vam veure un sarcòfag d'or i decorat amb joies. Al voltant hi havia tot tipus d'escultures dels déus i moltes riqueses. Ens vam quedar al·lucinats amb tot el que hi havia allí dins. Vam contar-ho als arqueòlegs que hi treballaven per allí.

Ningú s'ho creia, pensaven que estàvem bojos o que era una història falsa. En tornar al nostre poble, li ho diguérem a l'alcalde del nostre poble i es va riure molt a gust i ens va fer fora de l'ajuntament. Ens vam quedar disgustats per l'ocorregut.

Aleshores Alba i Jesús van dir que si no ens creien, pitjor per a ells i vam cridar a un arqueòleg molt famós. Vam parlar amb ell, ens digué que sí i quedàrem el dissabte en el moll de València. Ens va dibuixar un somriure a la cara a tots. Aplegà el dissabte, prenguérem un vaixell cap a Egipte i anàrem a la tomba. Es va quedar sorprès pel que estava veient i ens va donar l'enhonorabona a tots.

Li vam preguntar si podríem ajudar a traure tot de la tomba. Ens digué que sí, que fórem minuciosos amb el que trèiem de la tomba. Després de traure tot de dins ens va dir que érem bones persones, per tant ens va donar una bona quantitat de diners. Però els vam haver de rebutjar. Li diguérem que no volíem diners, que nosaltres volíem facilitar que les futures generacions pogueren saber més dels egipcis. Ens va comprendre i ens va fer homenatge.